

Nr 95.

Av herr **Bondeson**, om viss ändring i förordningen angående antagande av släktnamn.

Enligt kungl. förordningen den 5 december 1901 angående antagande av släktnamn äger bärare av t. ex. vanligt s. k. -sonnamn efter Kungl. Maj:ts godkännande antaga nytt, egenartat släktnamn.

Denna möjlighet har allt sedan förordningens tillkomst utnyttjats av allmänheten i ständigt stigande omfattning. Tendensen är sålunda tydlig — och man kan inte säga annat än att det är väl, att de tämligen odefinierbara -sonnamnen alltmera försvinna och ersättas av andra i enlighet med förordningens föreskrifter. I vilken omfattning de försvunnit är inte möjligt att avgöra utan långvariga undersökningar, då det inte finns någon statistik däröver. Men det kan i alla fall påpekas, att de 15 000 nya namn, som på sin tid samlades och utgavs av Adolf Norén och Anders Grape, nu gått åt.

1901 års förordning innehåller givetvis vissa restriktioner för antagande av nya släktnamn. I ett mycket viktigt avseende saknas dock sådana restriktioner, och frånvaron därav leder och måste leda till en allt större förbistring. Om exempelvis en större syskonskara vill byta namn, kan var och en av dem antaga sitt särskilda släktnamn under förutsättning att detta i övrigt uppfyller lagens fordringar. Det finns exempel på att fem bröder antagit fem olika släktnamn — till förtret och villervalla. I ett dylikt fall kan man, om man inte känner till att syskonen antagit olika namn eller vilka namn de tagit, till en av syskonskaran, som kanske tagit namnet Plommonkvist, t. ex. tala om sin oförblommerade mening om Tallesus eller säga att han gjort sig skyldig till det och det. Då kanske den som man talar med säger att det är hans broder. Tablå! Även ur andra synpunkter kunna därigenom svårigheter uppstå, t. ex. vid släktforskning, som numera synes få en allt större utbredning.

Det kan därför inte vara lämpligt, att syskon få antaga olika släktnamn och därigenom medverka till en allt större namnförbistring. Till den ändan föreslås, att bestämmelser införas i lagen om att syskon icke få antaga annat än samma släktnamn. Har ett syskon antagit ett nytt namn, må övriga syskon, därest de eller någon av dem ävenledes vill byta namn, inte antaga annat släktnamn än det som tidigare antagits av deras resp. dess syskon.

På grund av vad sålunda anförts hemställes,

att riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t måtte anhålla om införande av sådana bestämmelser i kungl. förordningen den 5 december 1901 angående antagande av släktnamn, att syskon icke må antaga olika släktnamn.

Stockholm den 23 januari 1946.

Lennart Bondeson.
